

třemi čtvrtinami a jen čtvrtina spoluzavinění jde na úkor oné osoby třetí, kterou právě mají na mysli oba rozsudky nižších stolic.

Čís. 12691.

Platební výměr obecního úřadu, jímž byl povinný vyzván, aby zaplatil za odklízovací práce z příkazu okresního úřadu u něho vykonané, není exekučním titulem podle § 1 čís. 12 ex. ř.

Obce nenáleží k úřadům, vyjmenovaným v § 1 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n.

Vymáhání obecních přírážek nepřisluší obci, nýbrž úřadům, daně vyměřivším. Na tom nemění nic potvrzení pravomoci a vykonatelnosti okresním úřadem.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, R I 495/33.)

Na základě platebního výměru obecního úřadu ve V. v Čechách, jímž byl povinný vyzván jednak, by zaplatil za odklízovací práce z příkazu okresního úřadu u něho vykonané, jednak by zaplatil dlužné obecní přírážky, povolil soud první stolice exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud povolil podle opisu platebního příkazu obecního úřadu ve V. a podle vykonatelného rozhodnutí okresního úřadu v N. vnucené zřízení zástavního práva. Proti tomu namítá povinný v rekursu, že mu platební příkaz nebyl doručen a že mu prý přísluší protipohledávka patrně za vymáhající stranou. Dříve bylo zkoumati, zda jest splněn předpoklad povolení zřízení zástavního práva, totiž zda jest tu platný exekuční titul. Podle názoru rekursního soudu nejde v tomto případě o exekuční titul. I kdyby vymáhající strana připojila ve smyslu § 54 druhý odstavec ex. ř. potvrzení příslušného správního úřadu o pravomoci předloženého exekučního titulu, lze přece mluvit o tom, že soud jest vázán tímto potvrzením, že nastala pravomoc a vykonatelnost, jen tehdy, když se návrh opírá o exekuční titul podle § 1 čís. 8, 10—12, 14, pokud se týče čís. 9 ex. ř., neboť jen pro tyto exekuční tituly vyžaduje se potvrzení. V souzeném případě muselo by proto býti dáno především platné rozhodnutí neb náleze ve smyslu § 1 čís. 10 neb 12 ex. ř., poněvadž jen takové listiny přicházejí v úvahu pro předložený exekuční titul. Platebnímu příkazu, o nějž tu jde, nelze však přiznati povahu takového rozhodnutí neb nálezu, ježto platební příkaz obecního úřadu V. jest jen oznámením povinnému, že dluhuje obci za práce a placení obcí za něho a pro zadržené obecní poplatky po srážce poukázek berního úřadu, pokud se týče sčítování s pohledávkou z pachtu honebnosti částku 4343 Kč a že má tuto částku platiti obci do osmi dní, jinak obec bude se domáhati na něm této částky žalobou. Při tomto stavu věci nejví se exekuční návrh vymáhající strany býti doložen exekučním titulem zákonu odpovídajícím, takže předpoklad pro povolení navržené exekuce není splněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle platebního výměru obecního úřadu ve V. ze dne 19. prosince 1930 byl vyzván povinný, jednak aby zaplatil za odklízovací práce z příkazu okresního úřadu u něho vykonané 3.809 Kč 20 h, jednak by zaplatil dlužné obecní přírážky za tři léta 534 Kč 27 h. V prvním směru, pokud jde o náhradu za odklízovací práce, není ani ve výměru ani v návrhu nic uvedeno, z čeho by se dalo souditi, že jde o náhradu, kterou lze vymáhati exekucí soudní (§ 1 čís. 12 ex. ř.). Všeobecného předpisu čl. 12 zák. o org. správy ze dne 14. července 1927, čís. 125 sb. z. a n. a § 93 vl. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. v souzeném případě nelze použiti, poněvadž obce nenáleží k úřadům, vyjmenovaným v § 1 cit. nařízení. Vymáhání obecních přírážek nepřísluší obci, nýbrž úřadům, daně vyměřivším (§ 345 zák. o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., pokud se týče vl. nař. ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n.). Na tomto stavu věci nic nemění ani potvrzení pravomoci a vykonatelnosti okresním úřadem v N.

Čís. 12692.

Byla-li žaloba o zaplacení pohledávky, proti níž žalovaný namítal započtením vzájemnou pohledávku, omezena na zaplacení útrat a bylo-li o této obmezené žalobě také právoplatně rozhodnuto, nevadí zažalování vzájemné pohledávky žalovaného námitka rozsouzené rozepře.

Je-li třeba teprve zkoumati a zjistiti pravost pohledávky namítané započtením, nastává zánik vzájemných pohledávek teprve zjištěním pravosti a tímto zjištěním se stane pohledávka pravou a dospělou.

Námitkou započtení nezanikla započtením namítaná vzájemná pohledávka, nedošlo-li k zjištění její pravosti, an žalobce omezil žalobu na zaplacení útrat.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, Rv I 157/32.)

Proti zažalované pohledávce namítla žalovaná firma mimo jiné, že zažalovaná pohledávka zanikla, ježto ji nynější žalobce uplatnil započtením ve sporu vedeném žalovanou proti němu pod C V 737/29 a z téhož důvodu vznesla námitku věci právoplatně rozsouzené, pokud se týče zahájené. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Ve sporu vedeném pod zn. sp. C V 737/29 uplatňoval žalobce proti pohledávce dovolatelkou tehdy zažalované k započtení pohledávku nyní zažalovanou. Dovolatelka v onom sporu obmezila však žalobní prosbu na zaplacení útrat a bylo o této obmezené žalobní prosbě také právoplatně rozhodnuto, a tím došel spor ten svého ukončení. Následkem toho nemohlo vůbec dojíti a také nedošlo ve sporu C V 737/29 k roz-